

седналъ на своята рибарска лодка, лека играчка на вълнитѣ, той не е изпитвалъ такъв трепетъ. Скочилъ бързо, бедния, и се скрилъ задъ единъ хрсталакъ. Незнайна сила, обаче, притегляла погледа му къмъ мѣстото на чудното явление. И видѣлъ момъкътъ, какъ отъ снѣжно — бѣлата пѣна изкочила жена, застанала на раковини и се понесла съ вълнитѣ къмъ брѣга. Щомъ стъпила на сушата, тя почнала да се приближава до хрсталака, задъ който треперѣлъ отъ неизвѣстностъ бедния момъкъ. Той за тайлъ дѣхъ и чакалъ. Предъ него стояла хубавица. Никога, ниго на яве, нито на сънъ той не билъ виждалъ такава красота. Жената дълго се любувала на порѣсенитѣ съ морски капчици зелени листа. Следъ това тя се отдалечила отъ хрсталака и почнала да играе съ миденитѣ черупки по брѣга, да търси цвѣтя, да ги кжса и украсява съ тѣхъ своитѣ златокждри коси. Унесенъ въ съзерцание на красотата, рибарътъ забравилъ страха си, излѣзълъ отъ своето скривалище и се спусналъ да улови това чудно видение, но то изведнѣжъ изчезнало, като оставило на пѣска следи отъ малки крака. За да не забрави образа на хубавицата, момъкътъ я нарисувалъ на пѣска. Но пѣсъкътъ е неграенъ; всѣка минута може да духне вѣтъръ, да раздвижи пѣсчинкитѣ и изличи хубавия образъ. Какво да направи? Въ въображението на юношата постоянно изпъквалъ този образъ. Той го съзерцавалъ и обожавалъ мислено, но това свое велико щастие той искалъ да сподѣли съ хората, — да покаже своето съкровище на цѣлия свѣтъ. И дълго време мислилъ рибарътъ какъ да постигне тая своя мечта, докато единъ день се сетилъ. „Азъ правя лодки отъ дърво, казалъ си той, защо да не мога сжщо така отъ дърво да изработя фигурата на жена, която се ражда отъ морската пѣна?“

И ето взема той парче дърво, обелва го и почва да дѣлбае и да прави главата. Но когато на тая хубава топка е трѣбвало да се изобрази лицето на морската сирена, рибарътъ срещналъ голѣми спжнки. Не било лесно отъ материя, тѣй неподатлива на човѣшката ржка, да се изработи тънкия профилъ на хубавицата. Но момъкътъ не се отчаялъ. Той не оста-

вилъ своя занаятъ, уединилъ се и се отдалъ на работа, която го увличала все повече и повече. Ни упрецитѣ на родителитѣ му, ни подигравкитѣ на другаритѣ му, ни твърдостта на дървото не сломили неговата воля. Цѣли дни и нощи работѣлъ той упорито, но нищо не помогнало. Дървото си оставало грубо, твърдо дърво, а образътъ на хубавицата изпъквалъ все по-ясно и по-ясно въ съзнанието на момъка. Най-после, отчаянъ отъ своя неуспѣхъ, той решава да строши изработеното. Но въ тоя мигъ една невидима ржка го задържа. Той се обръща и вижда предъ себе си жена съ красиво лице, облечена въ разкошно надиплена туника, съ шлемъ на глава, щитъ и бойно копие въ ржце.

„Онзи, който тай въ душата си усетъ къмъ красотата, — реклатя съ твърдъ, но приятенъ гласъ, — не трѣбва да се бои отъ труда. Хванй смѣло резеца и продължавай да дѣлашъ — азъ ще ти помагамъ. Но запомни добре, че само любовта къмъ изкуството, на което ти се посвещаващъ отъ днесъ, и търпението ще узѣнчатъ твоя трудъ. Не се отчайвай! Ти ще станешъ великъ художникъ!“

Зарадваниятъ рибаръ отново се заловилъ за работа. Грубото дърво омекнало. Нѣкаква вълшебна сила направлявала ржката му и отпечатвала на дървото скрититѣ дълбоко въ душата му скжпи черти на изчезналата хубавица.

„Твоего първо произведение, — се зачуло наново гласътъ на жената съ шлема, — азъ ще нарека статуя. Въмѣсто дърво, ще ти дамъ мека глина. Па и мряморътъ ще оживѣе въ твоитѣ ржцѣ. Ти ще прославишъ олимпийскитѣ богове, като изваяшъ отъ мряморъ тѣхнитѣ образи. Нека първата твоя статуя бжде победителката на сърцето ти, красивата Афродита, родена отъ морска пѣна. Ти ще прославишъ и мене, богинята на мъдростта, Атина-Палада. Но затова пѣкъ ще бждешъ мой любимецъ и азъ ще те покровителствувамъ“.

И наистина богиня Атина-Палада устояла на думата си. Нищо не може се сравни съ изяшнитѣ скулптури на древнитѣ гърци, съ изваянитѣ отъ мряморъ торсове на олимпийскитѣ богове.

Свободенъ преводъ отъ г-жа *Р. Митова*.

